

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1938

GOD. XXIII. BROJ 6

G. 7.

»GOSPINA KRUNICA", glasnik štovatelja presv. Krunice izlazi početkom svakog mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15.—, dobrovoljna Din 20.—, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — Izdavač: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

LIPANJ 1938 JUNI

		Opći kalendar		Dominikansko-kruničarski kalendar
S	1	Gratinijan (Radovan)	1	Bl. Alfons i drugovi. Muč. (1617-1632.)
Č	2	Erazmo Marcelin	2	Bl. Sadok i drugovi. Muč. (1260).
P	3	Klotilda	3	Bl. Petar Sanc i drug. Muč. (1714-1748.)
S	4	Kvirin b. sis. (Predrag) †	4	
N	5	**Duhovi,** Bonifacije	5	**I. Nedj. mj. Duhovi**[1]
P	6	Duh. poned., Norberto b.	6	
U	7	Robert, Pavao b. m. Lukr	7	
S	8	Medard, Vilim (Kvatre) †	8	
Č	9	Primo i Felicijan	9	Bl. Dijana i drugarice. Dj. (1236-1290.)
P	10	Margareta, Bogumil †	10	Bl. Ivan Dominiči, Isp.
S	11	Barnaba ap.	11	
N	12	**1. po D., Presv. Trojstvo**	12	**II. Nedj. mjes. Presv. Trojstvo**[2] Bl. Stj. Bandelli. Isp. (1450.)
P	13	Antun Padovanski	13	
U	14	Bazilije Veliki	14	
S	15	Vid. m., Vladimir isp.	15	
Č	16	**Tijelovo,** Fr. Reg., Beno	16	Tijelovo[3]
P	17	Adolf, Rajner (Nevenka)	17	
S	18	Efrem (Ljubomir)	18	
N	19	**2. po D.,** Julij, dj. Gerv.	19	**III. Nedjelja mjeseca**[4]
P	20	Silverije p. m.	20	
U	21	Alojzije Gonzaga	21	
S	22	Paulin	22	Bl. Inocencije V. papa Isp. (1276.)
Č	23	Sidonija (Zdenka) dj.	23	
P	24	Srce Isusovo, Ivan Krst.	24	
S	25	Srce Mar., Prosper, Vilim	25	
N	26	**3. po Duh.,** Ivan i Pav. m.	26	**Zadnja nedjelja mjeseca**[5]
P	27	Ladislav kralj	27	
U	28	Leon II. papa, Irenej	28	
S	29	**Petar i Pavao**	29	
Č	30	Spomen sv. Pavla	30	

[1] Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine. Takodjer potpuni oprost za sve vjernike koji pohode dominikansku crkvu.

[2] Potpuni oprost za članove Bratovštine. Imena Isusova. Također potpuni oprost za članove Trećeg Reda i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[3] Potpuni oprost za članove Trećeg Reda i za sve vjernike, ako pohode dominikansku Crkvu.

[4] Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

[5] Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXIII. ZAGREB, LIPANJ 1938. BROJ 6.

NA OBRANU BOŽJE ČASTI

Naši su biskupi na svojim posljednjim biskupskim konferencijama početkom svibnja raspravljali o mnogim važnim pitanjima suvremenog crkevnog, vjerskog života. Oni su kao brižljivi ocevi i pastiri naših duša promotrili cjelokupno stanje našeg vjerskog života. Sa tih svojih konferencija uputili su svećenicima i vjernicima po jedno pismo gdje su

Mučen i umro za nas!

se napose osvrnuli na javno-pravni položaj crkve i na razne činjenice u vezi s time. Ali su naši biskupi također uputili jednu skupnu poslanicu svojim vjernicima o jednoj velikoj našoj narodnoj mani, o jednom velikom zlu, koje je bez sumnje izvorom tolikim duhovnim i tjelesnim, moralnim i materijalnim nevoljama, koje biju cijeli naš narod. Progovorili su naime biskupi očinski, ali ujedno veoma žestoko o najvećoj našoj i pojedinačnoj i općenarodnoj sramoti: o psovki, o kletvi.

Nije doista to prvi put da naši biskupi govore o psovki. Mnogi su se od njih već u svojim redovitim godišnjim korizmenim poslanicama ili inače na drugi način u posljednje vrijeme ponovno osvrnuli na taj gadni i sramotni običaj našeg naroda. Čak je u nekim biskupijama, kao na primjer u zagrebačkoj kroz čitavu godinu povedena vojna proti bogu-

mrskoj psovki i kletvi. No sve to našim biskupima nije bilo dosta. Oni su htjeli da evo skupnim i složnim svojim očinskim glasom doviknu cijelom narodu, da mu nema ni vječne ni vremenite sreće dok tu otrovnu i zaraznu biljku ne iščupa iz svojih srdaca i iz tla cijele svoje mile hrvatske domovine.

O kako tek govore naši biskupi! Iz duše k duši, iz srca k srcu!

Cijela je poslanica ispunjena i poukom i savjetom; i opomenom i zastrašivanjem; i zaklinjanjem i prijetnjom. Sve što je najljepšega u Svetom Pismu, kod Crkvenih Otaca i kod ostalih duhovnih pisaca, sve su to biskupi sakupili da se njihovim vjernicima što jasnije pred očima ukaže sav užas i sav gad ove grozne narodne naše sramote.. Kad hoćemo da nešto iz te poslanice izvadimo teško je naći nešto što bi bilo važnije i jače, jer je cijela poslanica tako važna i tako jaka!

Poslije nego su biskupi upozorili na nevolje koje nas zasluženo biju radi našeg odmetanja od Boga i radi uvrede Božje dobrote ovako nastavljaju: »Ali postoji u našem hrvatskom narodu jedan tako reći osebujan grijeh, na kojeg Gospodin osobito mrzi i kojeg stoga treba da osobito se čuvamo. To je grijeh psovke, kletve i hule na Boga i na sve što je s Bogom povezano... Poput strašnog vihora diže se psovka i kletva dnevice pred prijesto Božji: iz radničkih tvornica, iz seljačkih domova, iz krugova inteligencije; iz činovničkih ureda, iz bogate palače i siromašnih potleušica, izazivajući na pojedince obitelji i čitavi narod teško prokletstvo Božje.«

Osvrću se nadalje na dugo biskupi na veličinu uvrijeđenog Boga i na strašnu zloću same psovke. Tu na jednom mjestu nalazimo i ovu grozno potresnu sliku: »Kad bi nam bilo dano, te u isti čas uzmognemo čuti sve psovke i proklinjanja, koje se s naših polja i livada, iz naših šuma i vinograda, iz naših tvornica i ureda, iz naših hrvatskih domova samo kroz jedan dan dižu protiv Boga, tada bi to bio golem vihor, bujica, orkan, koji se diže protiv Božjega prijestolja dovikujući najbesramnije povike i udarajući i pljujući Presvetoga u lice.«

Što nam je dakle sada činiti? Navijestiti nemilosrdni rat do istrage psovki i kletvi! Ne smijemo tu biti mlitavi i bojažljivi. Upotrebimo doista i bratsku i ljubežljvu riječ da obratimo psovača s njegova opaka puta ali ako to ne uspije onda budimo i žestoki u obrani Božje časti. Ne dopustimo barem da radi paklenskog primjera psovača stradaju još nepokvarene duše; da se sablazne nevini i čisti.

Usto također nastojmo poduprijeti svako nastojanje, koje ide za tim da uništi, da iskorijeni iz našeg naroda ovu veliku nesreću. U zadnje vrijeme s raznih se je strana započela sustavna akcija protiv psovke i kletve. Ne dopustimo, da ta akcija potraje samo neko vrijeme, a da i ne donese potrebitog učinka. Uložimo sve sile da do što potpunijeg uspjeha dođe!

A također molitvom i hvalom imenu Božjem nastojmo koliko više možemo umilostiviti dobrotu Božju da nas svih ne uništi pravedan njihov gnjev. Molimo iz duše i iz iskrenog srca prvu prošnju očenaša: »Sveti se ime tvoje!« i kličimo pobožno sa psalmistom: »Budi ime Gospodnje blagoslovljeno od sada i sve do vijeka!«

L.

MOJ MALI PSALTIR

4. PSALAM USTREPTALIH NJIVA I SRDACA

(Od Horas Minores)

I sada, Gospodine, dok se znojno podne uspinje na tjeme dana,
I rosa kruni čela, što se hrabro boriše s njivama i s tvornicama;
I sada, Gospodine, dok hlad prostire tužni stolnjak pod drvećem,
I djevojčica nudi umornom ocu siromašni obrok;
I sada, Gospodine, dok se začas smiruju zapjehane grudi njiva
I užurbano težakovo srce,
I sada si Ti, Gospodine, s nama
I blagoslov Tvoj.

Zato se prekrižismo, da nam Tvoj znamen olakša križeve
I dade snagu, koju nam ne može pružiti slabi obrok,
Jer zaludu bi se nadimala pluća naših njiva
I rebra naših prsiju,
Kad nam Tvoj znamen ne bi osvježio čelo
I zanjiho srce.
Zato neka, Gospodine, svaka brazda bude crta Tvoga križa,
I svaka kaplja znoja znak Tvoga blagoslova.

Jer čežnje najžešće pripiču u podne,
I srce se propinje od zanosa k suncu:
Htjelo bi, Gospodine, da vidi širinu Tvoga pogleda
I smjer Tvojih očiju,
Da bi te zamolilo, da se obazreš na brazde, što niču
I pogledaš ih punim očima.

Jer mi smo i danas naučni, da u rodu gledamo Tvoj blagoslov,
A u nerodu srdžbu;
I u veselju Tvoj dragi pogled,
A u tuzi zatvorene oči,
Zato daj, da naše čežnje budu pogašene ispunjenim nadama,
I polja naša urode po širini naših iščekivanja;
Da se srca naša propinju k nebesima,
A njive naše da budu mjesto vječnog zahvaljivanja.

RAJMUND KUPAREO O. P.

SV. IRENEJ BISKUP I MUČENIK

(Blagdan 28. lipnja)

Grčko ime Irenej u našem bi jeziku značilo »M i r o l j u b i v«. No upravo je sv. Ireneju bilo dosuđeno da igra dosta borbenu ulogu protiv krivovjerstava, koja su u to vrijeme razdirala Crkvu Božju. Napose je poznata njegova borba protiv gnostika, koji su u samom početku kršćanstva bili počeli da unose zabunu u dotada vjerno stado Kristovo. Sv. Irenej nam je napose mio radi toga, što je on nekakva kopča, koja je apostole i njihovo vrijeme vezivala sa vremenom, koje je iza toga dolazilo. U njegovoj naime nauci i u njegovom glasu kao da čujemo živu jeku apostolskog oduševljenja i prvih kršćanskih iskrenih radosti. Kršćanski pisac Tartulijan, koji je živio ne dugo iza sv. Ireneja dosta točno obilježuje njegovu osobnost i djelovanje kad je o njemu zapisao da je bio »r e v n i i s t r a ž i t e l j s v i h n a u k a«, a također »č o v j e k v j e r a n p r e d a j i«.

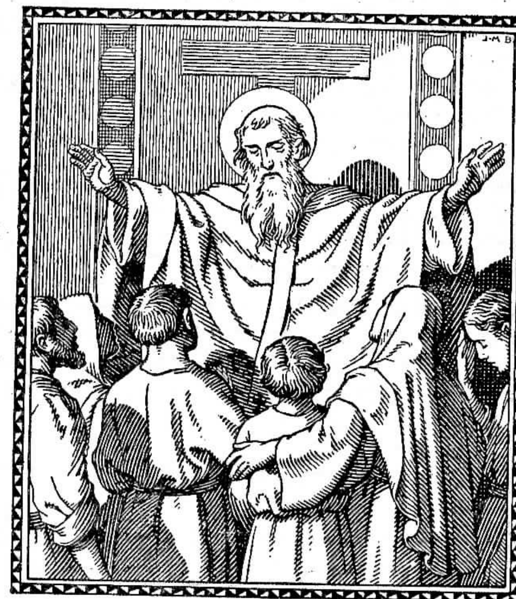
Sv. se je Irenej rodio oko god. 130, i to u gradu Smirni ili u njenoj okolici. Po jednom drevnom dokazu zaključujemo, da se je dosta rano upoznao s velikim biskupom u Smirni, svetim mučenikom Polikarpom, te da mu je naskoro pristupio kao učenik. U takvoj školi on je primio sjeme pravog nauka i života, koje je mogao tako plodonosno da dalje sije, kamogod ga je neime poziv apostolskog djelovanja upravljao. Tako upravo u ono vrijeme, kad je sv. Polikarpo umro mučeničkom smrću, Irenej se je nalazio u Rimu. A dotle je bio dospio na putu za Galileju, kamo je njega i njegove drugove Potina i Beninga bio upravio sam sv. Polikarpo da u toj dotada poganskoj zemlji navješćaju blagu vijest kršćanstva. Sjedište svoga djelovanja u Galiji utvrdi Irenej u Lionu, tada glavnom gradu rimske provincije.

Uspjesi apostolskog djelovanja u tome kraju naskoro se vidljivo zapaziše. Napose su Irenej i njegovi drugovi imali lijepih uspjeha među tamošnjim grčkim naseljenicima, koji su bili tamo došli radi trgovine. No također među urođenim stanovništvom kršćanstvo se je tako lijepo i utješno širilo. I upravo za tog najljepšeg cvjetanja kršćanstva, nasta progonstvo i to uslijed primjenjivanja zakona cara Trajana iz godine 111 i 113, kojim je bilo zabranjeno ispovijedanje kršćanske vjere. Poteče dakle kršćanska krv, pak bude umoren i sv. Potin, starac od preko devedeset godina. Međutim Irenej u tom progonstvu srećom izbježe smrti.

G n o s t i c i z a m, kriva naime nauka, koja se je bila počela u ovo vrijeme širiti također među kršćanima u Galiji, sastojala se je u glavnom u tome što je pravu i istinitu Božju objavljenu nauku htio da zamijeni čudnim ljudskim znanjem. To je bilo u pravom smislu idolopoklonstvo znanosti, koja je imala da zamijeni i dogmatske i moralne kršćanske istine. A usto je gnosticizam bio prisvojio tolika smiješna ali donekle i zamamna istočnjačka poganska naučavanja, te je s tim više bio postao opasan po pravo kršćansko, katoličko učenje.

U ovom času odlučiše vjernici u Lionu da se obrate na tadanjeg rimskog papu Eleuterija, nek ih on utješi i pouči u pravom vjerovanju te ujedno uputi, kako da se najrazboritije vladaju u takvim prilikama. No koga da najzgodnijega pošlju u Rim ka Kristovu Namjesniku? Izbor jednoglasno pade na Ireneja, za koga su također svi željeli da bude nasljednik Potina na biskupskoj stolici u Lionu.

Sve nakane i želje, koje su lionski kršćani bili spojili s Irenejevim putovanjem u Rim potpuno se ispuniše. Tamo bude Irenej po rukama samog pape Eleuterija posvećen za biskupa. Također mu papa uruči pismo upravljeno svim crkvama u Galiji, koje su u to vrijeme bile u žestokoj borbi za očuvanje prave vjere.

Sv. Irenej hrabri vjernike pred mučenjem

Vrijeme svoga boravka u Rimu upotrebi Irenej u to da dobro prouči liturgijsku rimsku praksu, da ju uzmogne u što vjernijem obliku prenijeti u svoju biskupiju.

Iza dvije godine povrati se napokon Irenej u Lion gdje primi upravu sebi dodijeljenih vjernika.

Spisateljskog rada Irenejeva najbolji je dokaz njegovo veliko djelo napisano na grčkom jeziku u pet dijelova pod natpisom: »K n j i g a p r o t i v k r i v o v j e r s t a v a«. Djelo je napisano sa potpunim razumjevanjem svih teoloških pitanja a ujedno s najvećom vještinom u pobijanju protivničkih krivih nauka. Cijelo to djelo jest vjeran odraz i dokaz one vjere, koja je od a p o s t o l s k i h d a n a nepokvarena doprla do Irenejeva doba, a koja se je jednako netaknuta sačuvala do danas. Uz ostalo tu ima dosta nauke, koja se

odnosi na vjerovanje prvih kršćana o Majci Božjoj. Tako na jednom mjestu ispoređujući Mariju, majku našeg Otkupitelja, s Evom majkom čovječanstva, ovako govori: »Kao što je Eva, imajući muža, ali budući još djevica, bila radi svoje neposlušnosti uzrokom smrti za samu sebe i za cijelo čovječanstvo, tako i Marija, imajući jednog predodređenog zaručnika i budući također ona djevica, postade radi svoje poslušnosti i za sebe i za cijelo čovječanstvo uzrokom spasenja«.

U vrijeme Irenejevo iskrslo je bilo čuveno pitanje o svetkovanju Uskrsa. Neke naime crkve svetkovale su taj blagdan 14. dan mjeseca nizana, sasma kada su židovi svetkovali pashu, bez obzira da li dolazi u nedjelju ili ne. Drugi su naprotiv po davnoj tradiciji svetkovali redovito u nedjelju. To je pitanje bilo toliko zaoštreno da bi papa Viktor bio udario teškom kazne one koji su Uskrs svetkovali prema židovskom običaju, i jedino se razboritosti i miroljubivosti Irenejevoj ima zahvaliti da do toga nije došlo. Tek sveopći sabor u Niceji konačno uredio to pitanje.

Po anđelu Bog napokon objavi Ireneju da mu se približuje čas rastanka s ovim životom. Car naime Septimije Sever god. 208. naredi da budu pogubljeni svi oni koji bi zanijekali da žrtvuju bogovima. I tada poginu svetac sa cijelom gotovo svojom vjerničkom općinom.

Tijelo sv. Ireneja bi pokopano najprije u kripti crkve sv. Ireneja u Lionu, gdje je ležalo sve do godine 1562., kad, u vrijeme hugenotskih pustošenja, njegovi sveti ostaci budu raznešeni. Svečeva lubanja, koja je bila dospjela na ulicu, bi položena u crkvu sv. Ivana, gdje se čuva do danas.

S. L.

»Izvan sumnje je, Časna Braćo, ovaj način moljenja lak i prilagođen svima, pa i prostima i neukima kojega je, ne bez pobuda od Djeve Bogorodice niti bez višnje opomene, čudesno unaprijedio Sveti Dominik. Ali kako su daleko od puta istine zalutali oni koji ga zabacuju kao dosadni obrazac za neprestanim ponavljanjem iste pjesme, vrijeđan da se daje samo dječacima i ženama. S tim u vezi treba najprije primjetiti da pobožnost kao i ljubav, premda veoma često za redom rastavljaju iste riječi, ipak ne ponavljaju jedno te isto, nego vječno nešto nova. Nešto, naime, takvo što je izvađeno iz novog osjećanja dragosti. Osim toga, ova vrst molitke ispoljuje, dakako, i traži evanđeosku bezazlenost i poniznost duha; ako ovo prezremo, nije nam moguće postignuti Kraljevstvo nebesko, kao što nas uči sam božanski Otkupitelj: »Zaista vam kažem, ako se ne obratiti i ne postanete kao mališi, nećete unići u Kraljevstvo nebesko«.«

(Enciklika Pija XI. o presv. Krunici)

U NEDJELJNO JUTRO

Domalo se po crkvi razlijegali zvuci orgulja, a nekoliko mladića ozbiljno se primicalo oltaru. Lice im je zažareno od uzbudjenosti, korak im je pun sigurnosti. — Okolo stoje njihovi najdraži.

.... »Što tražite?«

Čas je tišine. Kroz zaklopljene oči proletjeli su dani i godine kao brza munja, kao časovi kad se napušta zauvijek slatkoća domaće ljubavi i intimnost zajednice svojih dragih; kad se zaboravlja na mladost, najvedriju mladost jedinih dana. — — —

Dolazi na red i njihovo dijete. Majka se guši u suzama; zapaža kroz suze da joj dijete obukoše bijelom haljinom. On ju je zatražio; i ona se veselila. Možda joj se sada pričinilo da je prestala biti majkom jednog sina.

Ipaik, ona ne zna plače li od radosti ili žalosti!

Sve se svršilo. Orgulje grme veseli »Te Deum«.

*

Jesensko sunce odvažno se probilo kroz oblake i svijetlim zrakama zateklo u zagrljaju jednog sina sa svojom majkom.

Fra Marijan Zubak

MATRONA MUČENICA*

(Događaj iz kršćanske davnine)

U Kartagi je ključao bujni poganski život. Veličanstvene građevine, veliko bogatstvo, luksusne zabave poplavile grad. Ali duhovi u kojima je živjela čovječnost tapkali su u tami, trpjeli su od dosade i potištenosti, čeznuli i tražili...

Na obzorju velikoga grada pojavilo se visoko, tajno, dražesno, utješljivo svijetlo. I uskrisiše novi ljudi sa divnom harmonijom ideja, zanosa i ponosa, života i smrti, patnje i radosti, slobode i ropstva, sebeljublja i altruizma, dobrote, ljepote i ljubavi.

U duši Perpetue gladno je zjala neispunjiva praznina. Premda joj je njezin visoki rod pružao sav raskoš i udobnosti života i premda su upravili njezine čežnje na putove do kulture i umjetnosti, gdje bi se njezina duša naslađivala i odmarala, ona je ipak trpjela u unutarnjosti. I kad su je združili s bogatim, mudrim i lijepim čovjekom, njezina sreća nije bila potpuna. Najviše se radovala čedu, koje je naskoro dobila, ali za kratko ono što je falilo njezinu srcu slutila je da bi moglo faliti i njezinu djetetu, i mlada žena od 22 godine i sa čedom od prsiju čeznula je za nečim, što je u uznemirenosti i tami svoje nutrine teško mogla da nazrije. Sva tama, bojažljivost, tmurnost i dosada kao da se osupnuše kad je vidjela one nove ljude i čula od njih čudnu nauku velikog osva-

* Kao što prošlih godina tako su i ove godine dominikanski klerici u Dubrovniku izdali svoj godišnji almanak »Akvinac«, pun svakovrsne suradnje. Iz njega je u ovom broju glasnika uzeta ova pripovijest i još neki sastavci.

jača duša. Počelo se polako bistriti, ipred njezinim očima otvorio se novi svijet. Perpetua je znala što je i kamo ima doći.

Odjednom je osjetila kako je neodoljivo privlači neki nevidljivi magnet, a duhovni lanci kojima ju je pritezao bili su ugodni. U jednom tihom produhovljenom ambijentu čula je ljupki, slatki glas što očarava: »Čuj, kćeri, i vidi, i svrati na me svoju pažnju!« Iz očiju joj je otsijevalo blaženo smirenje...

Perpetua je bila otvorena katekumena — —

Ali, ti sljedbenici Raspetoga, ti zakleti neprijatelji napretka, ti mračni čarobnjaci i odurni luđaci — koji nikome ništa neugodno nijesu učinili — morali su osjetiti svu težinu zabrinutosti rimske vlasti. Uhvatiše i Perpetuu s njezinim društvom i strpaju u tamnicu. Nemilo otrgnuta od ljubljenog čeda, kojemu se mnogo radovala, od roditelja i braće u punini životnoga gibanja, osjetila se prejako ošinuta mraznom rukom udesa. I zgrozi se dijete brižljive njege i aristokratske ljubavi, zgrozi se u prvi čas nad gustom tamom, nad vlažnim i pljesnjivim zaudaranjem, nad surovim udarcima vojničina, nad teškom gužvom mnoštva u tijesnoj, niskoj, podzemnoj duplji. Teško ju je zabolila! Ali, u toj crnoj noći odmah joj zaplamsa dražesnim svijetlom ona svjetiljka što joj se nedavno u duši upalila. I nevidljivi unutarnji duh prodahnjivao ju željom za mučeništvom. Perpetua je naskoro dobila neizbrisivi pečat Isusa Krista, a u njezinu dušu kao da je ušla njegova snaga i snaga njegovih nepreglednih legija, i postala je jaka žena. Očeličila je svoje mišice, a na svoje bokove navukla je jakost. Ipak ju je još nekako mučila ljubav za čedom, a nad roditeljima je žalila što se ne raduju s njome u njezinoj mučeničkoj sreći. Ali, kad je zauzimanjem đakona dobila k sebi čedo, obasulla ga cjelovima i nadojila, crna tamnica obrati joj se u sjajnu kraljevku odaju.

Nastupio je dan saslušanja. Perpetui se riječ Božja duboko usjekla u dušu. Jedino je riječ Božja bilo njezino svijetlo. I osjećala je da su zapovijedi i volja Božja čvrsti u njezinoj duši kao temelji na jakom kamenu.

Izvedena je s ostalima na sudište. Okolo se sleglo radoznalo mnoštvo. Hilarije prokurator digne se na sudište. Njezin otac, ponosni poganin, pristupi k njoj s njezinim malim sinčićem: »Smiluj se, kćeri, mojim susjedima, smiluj se ocu, ako sam dostojan da se nazivam od tebe ocem. Zato što sam te pretstavio svoj djeci, nemoj me baciti u sramotu pred ljudima. Obazri se na braću, na majku, na dijete, koje poslije tvoje smrti neće moći živjeti. Popusti da svi ne propadnemo od sramote, jer se nitko od nas neće moći više pokazati pred ljudima, ako ti pođeš na mučila!« Tako je potresno govorio, ljubio joj ruke i u suzama nazivao ju ne kćerkom, nego gospodaricom. — — U Perpetuinoj duši digli se javi valovi čuvstava.

Dopustiti da to moje zlatno sunašce potamni, usahne, da se te herubinske oči ugase, da taj serafin istrune još dok rastvara anđeoske latice! A mojem dobrom ocu zar da žučnom gorčinom zalijem starost! Moja mati da svisne od bola i tuge, braća da se povuku u samoću i tamu od sramote!

Nadnaravna mudrost obasja joj um, a dušom se razlije jeka tihog, blagog glasa. I vidjela je i čula da neće u njenoj velikoj ljubavi prema nebeskom Zaručniku usahnuti ljubav prirodna, majčinska, djetinska, sestrinska, već je smotrila kako će se u plamenu nebeske ljubavi priroda oplemeniti, poljepšati, rasplamtiti. I svu je prodahne želja za mučeničkim idealom. Nad sjedinama svoga oca jedino j ežalila što se on ne raduje njezinoj mučeničkoj sreći. Počivala je u unutarnjoj snazi i miru.

Tada joj se obrati Hilarion hladno i odlučno: » Smiluj se sjedinama oca i nejakoj dobi djeteta. Žrtvuj za zdravlje imperatora!« Ali Perpetua otkaže: »Ja ne žrtvujem!« Prokonzul će: »Dakle si kršćanka?« — »Da, kršćanka sam!«, odgovori jaka žena mirno i dostojanstveno. Sad osjeti još veću snagu i u duhu zahvali Bogu, što ju je izbavio iz zamke i dao joj veliku mudrost života.

Prokurator će tada Perpetui i ostalima: »Pred zvijeri u amfiteatar!«

Do dana slavne pobjede vrate Perpetuu s društvom u crnu tamnicu. Otada je upirala oči u sam vječni Jeruzalem. Kao bijela golubica dizala se sve više u čiste sunčane prostore prema svome zaručniku u koga je vjerovala, koga je ljubila, kojega je odabrala, s prezirom ostavljajući taj pokvareni svijet. — Uoči muke izvedeni su, po običaju, na bolje mjesto da proslave zadnju »slobodnu večeru«. Zarobljenici ljubavi pretvore je u gozbu ljubavi »agape«. Povezani poljubcem mira, raduju se u svetom i zanosnom razgovoru, što će još za kratko vrijeme prestati svaki plač, što će zauvijek presušiti suze, kako će stupiti u zbor mučenika u nebeskom Jeruzalemu uz kliktanje anđeoskih korova. Jedan đakon podijelio im anđeoski kruh, svetu popudbinu.

Perpetua se još nigda nije našla u takovu blaženom stanju. Bog je u njoj! Osjeća da se neće uskolebati. Po njezinim usnama razlila se milost i draž, nebeski je lijepa, i kao divna zaručnica ukrašena svome zaručniku ide, žuri se prema mučeničkom trijumfu, u preludiju slave.

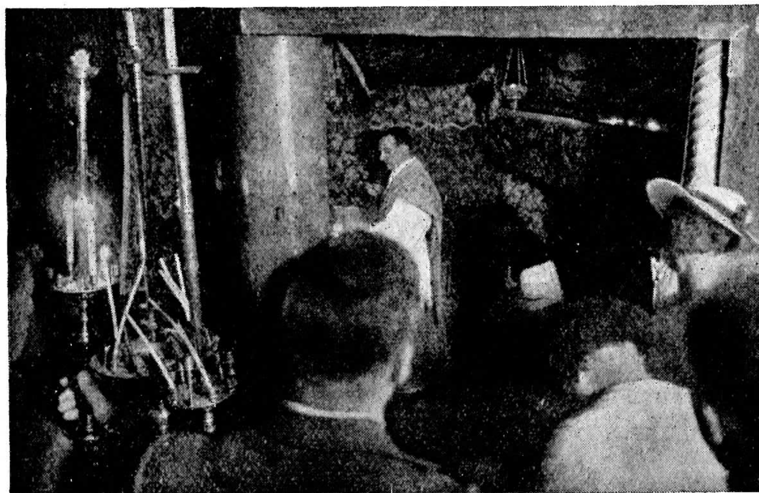
Bezumna svjetina na tribinama u vatri živinskog instinkta čeka barbarsku nasladu. Jaka mlada žena vedro, veselo i dostojanstveno stupa nasred žute arene. Raskrilila je čeznutljivo ruke prema beskrajnom plavom nebu i čeka... U tom naleti divlja, bijesna, žestoka krava, podbode ju, i zavitla, obori, pregnječi uz strahotno rikanje, nogama i rogovima gnječi i valja kao da se poigrava s njom. — Životinjski instinkt svjetine presitio se, i čuje se divlja cika: »Dosta, nek pogine od mača!« Odvedu divlju zvijer. Mučenica ustane, i opazivši da joj se toga u borbi na boku razdrla, brzo sklopi razdvojene dijelove brinući se više za stidljivost negoli za dobivene rane. I kad je opazila da joj je kosa raščešljana, lijepo uredi i zagladi svoju dugu crnu kosu da ne bi izgledala žalosna u tolikoj slavi. U taj čas Perpetua je bila uznijeta u zavičaj lakoće i smirenosti, i borba joj je izgledala kao tihi i blagi san. Pozovu je na stratište. Krvnik je udarao sjekirom grozno, hladno, ali njegovi udarci nijesu bili smrtonosni, zato hrabra matrona želeći da joj se već zasjaji mučenička aureola na glavi, upravi nestalnu ruku krvnika na svoj vrat. I palo je njezino tijelo, ali njeno čedo više nije plakalo ni tražilo majčine prsi...

Fra Mile Šešnić

PRVI HRVATSKI KATOLIČKI TONFILM

Zadnjih par godina rad na stvaranju katoličkog filma napreduje sve bržim tempom i u sve većim razmjerima. Do toga napose dolazi u vezi s posebnom enciklikom Svetog Oca Pija XI o važnosti filma kao sredstva za širenje zdrave prosvjete i pristojne zabave.

Takav rad po katoličkom svijetu mora da veseli svakog katolika. Film je naime danas postao nekakva dnevna potreba. Napose u gradovima on je toliko privukao interes publike, da bez njega skoro više i ne možemo zamisliti odvijanje dnevnog života. Pa kao što po svemu svijetu tako je to jednako u našoj hrvatskoj domovini.

Nadbiskup dr. Stepinac služi polnoćku u kapeli Kristova rođenja

Svi naši gradovi imaju i po više kino-dvorana, a one se već podižu i u mnogim varošima. No nažalost u tim se dvoranama često davaju takvi filmovi, koji ne samo da ne promiču zdravu prosvjetu i ne goje poštenu zabavu, nego često put uništuje i ono što je s velikom mukom plemenita zasađeno u srcima vjernika, napose omladine, te narodne uzdanice. Osjetila se je dakle potreba i za produkcijom čisto katoličkog filma. I što se već dakle već s uspjehom po ostalom svijetu provodi, na tomu se je evo počelo također raditi kod nas Hrvata.

Nedavno je dovršen prvi hrvatski katolički tonfilm »Hrvati u Svetoj Zemlji«. Prošle je naime godine putovala u vezi s posvetom oltara našem hrvatskom blaženiku Nikoli Paveliću, u Svetu Zemlju lijepa skupina hrvatskih katolika, na čelu sa zagrebačkim tada još nadbiskupom-koadjutorom drom Alojzijem Stepincem. I sve što su tamo u Kristovoj domovini vidjeli i doživjeli, sve je to filmski snimljeno. Taj nas film prenosi u ona draga palestinska mjesta, koja su posvećena boravkom i djelom našeg Spasitelja, njegove mile Majke i apostola. Pred našim očima redaju se: Jeruzalem, Betlehem, Nazaret, Emaus, Kafarmanu, Genezaretsko jezero, Jordan, Mrtvo more, Maslinska gora, i tolika još mjesta, tako mila i sveta svakom kršćanskom srcu. Gledalac je sretan da mu je bar na filmskom platnu dano gledati ono, što nema sreću da osobno vidi. A osim Palestine u tom tonfilmu dolaze također prizori i iz drugih zemalja, koje su imali naši prošlogodišnji hodočasnici priliku da vide prilikom svoga putovanja u Svetu Zemlju. Tu su naime prizori iz Grčke, Sirije, Libanona, Egipta, a sve je to izneseno neobično zanimljivo i umjetnički probrano.

U Zagrebu se je taj film davao kroz desetak dana u uvijek punom kinu »Central«. Svečanoj premijeri prisustvovali su svi naši

Crkvena povorka pri posvećenju hrvatskog oltara bl. Nikole Tavelića

biskupi, koji su se upravo tada nalazili u Zagrebu prilikom svojih posljednjih biskupskih konferencija. Građani iz svih društvenih slojeva ređali su se kroz više dana da uživaju u tim krasnim prizorima, da čuju u kinu svoju dragu hrvatsku riječ, a nadasve da duh podigne prema idealnim visinama neprolazne ljepote.

Film »Hrvati u Svetoj Zemlji« zaredao je sada ostalom našom domovinom, i svuda je priman s interesom i gledan sa zanosom! Svi Hrvati-katolici kao da su ponosni što smo se eto i mi počeli odazivati pozivu Svetog Oca, koji sve katolike diljem svijeta pozivlje da katoličku djelatnost proširе također na polje katoličkog filma.

Ali i kao Hrvati treba da se veselimo toj našoj važnoj kulturnoj tekovini. Ona naime dokazuje da smo mi kadri, kao što u prošlosti tako eto i u sadašnjosti, s uspjehom primjenjivati u našoj zemlji sve tekovine napretka i civilizacije.

Zaključak svega toga mora biti taj, da svatko komu bude ikako moguće gleda taj naš prvi hrvatski katolički film. Mali izdatak sigurno ne će nitko požaliti, jer će mu se duša ispuniti dubokim i plemenitim dojmovima. A opet time će omogućiti da se nastavi s tim tako potrebnim djelovanjem.

BIJELI SNOPOVI

Danas mi je procvjetao prvi ljiljan u vrtu.
O, koliko sam ga iščekivao!
Bijeli ljiljan.
Bijeli ljiljan!

Gledam ga s prozora svoje sobe. Izišao je
iz crne zemlje.
Dragi ljiljane, kako me veseliš! Sutra ću doći
kad se posve rascvjetaš; kad budeš već
prepun slatkog soka.
Doćiću, ljiljane, lagano ću te otkinuti
i ponijeti ću te na dar kraljici svibnja.
Tamo ćeš, ljiljane, čekati dok te kraljica
ne pogleda; dok ti se ne nasmiješi. A onda ćeš zadovoljan —
— umrijeti od ljubavi.

Dragi ljiljane, reci svojim drugovima oko sebe,
reci im da brzo cvatu, jer vas kraljica čeka.
Ona vas puno voli.
Dragi ljiljane, kako vas ja volim! Jer ste dobri
i svoja nježna tijela nimalo ne štedite;
potpuno se predajete. I neprestano umirete
velikom — bijelom ljubavi.

Fra Miroslav Mihojević

Već je šesti mjesec, pak molimo da izvrše svoju dužnost svi pretplatnici, koji još to nijesu učinili!
Pomognite svi naše nastojanje oko plemenitog cilja!

BL. GRACIJA I KOTORSKI BISKUPI

(Prigodom 500 godišnjice blaženikova rođenja.)

Varošica Muo blizu Kotora čuva u svojoj župskoj crkvi raspadnuto tijelo bl. Gracije svog sveca-domorodca, a našeg euharističkog sveca. Ove godine pada 500-godišnjica njegova rođenja (1438—1938) i 50-godišnjica da je od Pape Lava XIII bio proglašen blaženim, pa se ove jubilarne zgode naumilo svečano proslaviti. U vezi toga je sadašnji kotorski biskup preuzv. Pavao Butorac odredio da se sa ovom proslavom spoji diecezanski euharistijski kongres, i to baš na Mulu, rodnom mjestu našeg blaženika, jer se lijepo spaja euharistični kongres sa proslavom našeg euharističkog sveca. Preuzv. Biskup je svim srcem prionuo uz ovo slavlje, koje će se obaviti u dane subota i nedjelja 3 i 4 rujna ove godine.

Međutim je vrlo ugodno pogledati kako su i prošli kotorski biskupi bili naročito pobožni našemu Svecu i širili njegovo štovanje, pa ćemo iznijeti nekoliko primjera.

Kako je poznato bl. Gracija je kao redovnik-laik augustinac proveo veći dio svog redovničkog života i preminuo u Mlecima (9 XI 1508), i tu je njegovo tijelo stajalo na na oltaru za puna tri stoljeća, a dana 10 siječnja 1810 doneseno u svoj rodni Muo.

Kotorski biskup Marin Drago iz svoje velike pobožnosti prema bl. Graciji poduzeo je godine 1696 putovanje iz Kotora u Mletke u tu svrhu, da se lično pomoli pred zemnim ostacima našega blaženika. Tom je prigodom isprosio oveći komad kože i mesa s desne mišice bl. Gracije, a ove se moći čuvaju danas dijelom u moćniku Stolne crkve sv. Tripuna u Kotoru, a dijelom na Mulu u srebrnoj moćnici.

Biskup Marko Anton Gregorina, član odlične i starodavne kotorske porodice, malo dana iza prenosa Tijela iz Mletaka dođe na Muo u pratnji brojnog svećenstva da pregleda svete ostanke, te je tom prigodom sa suzom na očimauskliknuo: »Evo tijelo našeg bl. Gracije onako tačno, kako sam ga u Mlecima gledao.« Dana pak 30 siječnja 1810 lično je vodio svečanu procesiju, kada se Tijelo Svečevo po njegovoj naredbi prenijelo iz privatne kapelice ondašnjeg muljanskog župnika don Šima Lukovića u tadašnju župnu crkvu na podnožju brda. Osim toga ovaj je biskup napisao i u Mlecima štampao god. 1802 životopis bl. Gracije na talijanskom jeziku.

Biskup Marko Kalogjera prenio je u svečanoj procesiji Tijelo bl. Gracije iz dotadašnje župne crkve u novu župnu crkvu pri moru na dan njezina posvećenja, dne 18 rujna 1864 zajedno sa skadarskim nadbiskupom Ljudevitom Pooten i brojnim svećenstvom takovim slavljem, da se ne da opisati. Prije prenosa biskup je dana 22 kolovoza 1864 u nazočnosti nekoliko svećenika pregledao svete Moći.

Biskup Gjuro Markij počeo je od godine 1876 redovito pontificirati na Blaženikov god, pa otada kotorski biskupi svake godine obavljaju pontifikalnu službu Božju na Mulu u jutro i poslije podne.

Biskup Dr Kazimir Forlani na poticaj tadašnjeg muljanskog župnika Don Antona kanonika Kosovića rado je započeo diecezansku raspravu za poblaženje i sretni ju dovršio godine 1885, te spise poslao na Kongregaciju Obreda.

Za biskupovanja Dr Tripa Radoničića sv. Otac Papa Lav XIII je potvrdio neprekinuto štovanje blaženikovo dne 6 lipnja 1889. Ovaj biskup je plamenim pastirskim listom od 6 travnja 1890 pozvao sve Bokelje, da se pridruže velebnom trodnevnom slavlju poblaženja na Mulu u danima 16, 17 i 18 svibnja 1890, kojemu su prisustvovali i Dr Pasko Gverini, skadarski nadbiskup i Fra Fulgencije Carev, biskup hvarski.

Biskup Frano Uccellini u svom dugom pontifikatu svake godine je na blaženikovu svetkovinu dne 9 studenoga pontificirao u jutro i poslije podne. Osim toga on je obavio velebnu dvodnevnu proslavu na Mulu u danima 3 i 4 rujna godine 1910, kada se održavala stogodišnjica prenosa Tijela Svečeva iz Mletaka u rodni Muo.

Prije ovoga je biskup dne 19. kolovoza iste godine lično u pratnji nekoliko svećenika otvorio kovčeg gdje se čuvaju zemni ostaci blaženikovi, i staru odjeću zamijenio sa novom.

Sadašnji kotorski biskup preuzv. Msgr. Pavao Butorac je još kao gimnazijski kateheta dolazio na Muo na 9. studenoga da prisustvuje svečanosti. Osim toga on je o bl. Graciji pisao opetovano u našoj katoličkoj štampi.

Ovdje apeliramo javnosti za pomoć u troškovima u naumljenoj našoj proslavi, pa ko želi doprinijeti svoj milodar, neka nabavi poštanski ček i napiše broj 91.226 — Odbor za proslavu Bl. Gracije — Muo Kotor, S. V.

Time će svatko nešto doprinijeti da se što više i dalje upozna naš svetac i da mu se ljudi molitvom u svojim nevoljama utječu.

»Međutim, ako vijek naduven ohološću izruguje i odbacuje Marijinu Krunicu, ipak su je nebrojene čete najsvetijih ljudi, svake dobi, svakog staleža ne samo nada sve voljeli i najpobožnije molili nego i u svako doba upotrebljavali kao najmoćnije oružje z asuzbijanje vragova, za čuvanje neporočnosti života, za revnije postizanje vrline, najzad za pribavljanje mira ljudima. Zato je uvijek bilo dosta muževa odličnih na polju znanja i mudrosti koji, ma da bijahu zauzeti znanstvenim i istraživalačkim radovima, ipak nikad ne bi bili propustili da ba i jedan dan prođe u kojem ne bi kleknuli pred slikom Bogorodice i njoj se po ovom pobožnom običaju pomolili. Šta više, i kraljevi i knezovi, premda rastrgani u razne brige i napore, smatrali su svetom dužnošću da rade to isto. Prema tome ovu otajstvenu krunu ne nose i ne stišću samo ruke priprostih i siromaha, nego je ona časna i građanima makar kojega staleža.«

(Enciklika Pija XI. o presv. Krunici)

UTJECAJ MISIJA NA OBNOVU VJERSKOGA ŽIVOTA

Naš božanski Spasitelj došao je na svijet, među ljude, koji su lutali u tminama neznanstva i sjeni smrti, da ih svojim božanstvenim istinama prosvijetli, a naukama pridigne na stepen moralnoga življenja.

Svoju je nauku razvio među izraelskim narodom kroz tri godine tumačeći vječne istine i božanstvenu nauku moralnoga življenja. Propovijedao je u zbornicama, gdje se židovi skupljahu. On je tumačio, naučavao i davao svete savjete. Korio je, karao, ako je narod bio zadojen krivom naukom, ili ako je pao u teška bezakonja i zablude. On je bio prvi misijonar jer je propovijedao narodu i primao grešnike na pomirivanje o oproštenje. Ali jer se je Isus kao čovjek imao djeliti sa ovim vidljivim svijetom, zato je on ostavio svoje zamjenike na zemlji, naime svoje svećenike po kojima će se obnavljati i nastavljati poslanstvo Isusovo. Isus kao prvi misijonar o sebi govori: »J a s a m d o š a o n a s v i j e t d a n a r o d u p o d a m ž i v o t i h o ć u d a m u t a j ž i v o t p o d a m u o b i l n o j m j e r i«. A upravo to radi on po svojim misionarima.

Kad je Isus hotio da poda narodu život u obilnoj mjeri to doista i danas taj život daje po svetim pučkim misijama.

Riječ Božja koju narod sluša nije prazna, nego puna soka i okrepe, jer ona djelotvorno utječe u javni i privatni život. Riječ Božja kroz uho dolazi u pamet, iz pameti u srce pa u nutarnjim duševnim moćima pobuđuje vjerska čustva i osjećaje. Tko sluša riječ Božju, htio nehtio, pred njegovim duševnim očima lagano a tiho otvara se duševno stanje te gleda kao u zrcalu dobro koje je izgubio a zlo u koje je upao. Vidi da je njegova nutrinja uslijed grijeha suha i spržena kao suha i od žege sunčane spržena zemlja, na kojoj ne može ništa uspijevati. I kao što blaga i tiha rosa ovlaži suhu i spržena zemlju, tako milost Božja tiho i blago prosvjetljuje pamet, umekšava srce, pokreće volju i grešnika vodi vrutku bistre vode da se duhom obnovi u Kristu. Eno najteži grešnici postaju obraćenici, nemarni postaju revni, Kristovi neprijatelji postaju njegovi branitelji, oholice postaju ponizni i blagi jaganjci, lakomci postaju veliki dobrotvori a nevjernici i krivovjerci postaju obraćenici.

Riječ Božja djelotvorno utječe u narod da ga učvrsti u vjeri, i oživljuje vjerski život u narodu koji je bio možda u vjeri omlitavio, užeže i rasplamti vjerska čustva i osjećaje te se događaju čudesa da vjera slavi pobjedu, triumf, kao za doba Kristova.

Što se događalo za doba Isusova poslanstva, to nam sam Isus potvrđuje. Sveti Ivan Krstitelj bio je bačen u tamnicu od Heroda, koga jeIvan korio što je prekršio zakon i uzeo ženu brata svoga, te ga je javno i tajno korio i karao: »K r a l j u, t o n e s m i j e š; t o n i j e d o p u š t e n o«.

Ivan dok je bio u tamnici čuje da Isus čini velika i zamjerna čudesa pa pošalje dva učenika da upitaju Isusa, tko je on: »Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugoga očekivamo?« Isus im na to odgovori: »Pođite i kažite Ivanu što ste vidjeli«. A što su vidjeli? Velika čudesa! Vidjeli su da slijepi progledaju, hromi hodaju, gluhi čuju, gubavi se očišćuju, mrtvi uskrisuju. Taman se to događa po svetim misijama, a koje djelotvorno utječu na dušu i na srce.

Slijepci progledaju, naime oni kojima su oči pameti bile zastrte raznim zabludama i krivim načelima, eno im se otvaraju pred naukom i istinama svete vjere koju do tada nijesu htjeli upoznati.

Hromi hodaju, naime oni koji su Božje zapovijedi na raznovrsni način prekršivali, stramputicom hodali te odalečili od izvora vječnoga života evo se povraćaju na pravi put.

Gluhi slušaju naime oni koji ne htjedoše čuti glasa Božjega i glasa svoje savjesti, koja ih je korila i opominjala i poticala, eno sada se odazivlju i dolaze da se napoje na vrutku bistre vode svetoga nauka i znanja koji im kaže put vječnoga spasenja.

Gubavi se očišćuju naime oni koji su zaraženi gubom raznovrsnih bezakonja eno sada se peru u kupelji svete ispovijedi, da u pokajnosti zbrišu ljage grešnoga življenja te se preporode u Kristu.

Mrtvi uskrisuju, to su oni su radi grijeha duševno umrli pred Bogom, izgubili Božju milost i njegovo prijateljstvo eno sada kao razmetni sinovi povraćaju se u krilo svoga oca.

Tako i toliko riječ Božja u svetim misijama djelotvorno utječe na vjerski život da vjera u narodu oživi, vjerski se život probudi, da katolici budu uzornim izgledom u svojem življenju, djelovanju i ponašanju. A to je upravo glavna svrha svetih pučkih misija.

O. Dominik Domić O. P. misionar

»A na osobiti način neka oci i matere i u ovoj stvari budu primjerom svojem podmlatku; pogotovo kad se, pod konac dana, pokraj domaćeg ognjišta, svi prikupljaju nakon radova, nakon posala, tada neka djeca naprave okrug, pred presvetom slikom nebeske Marije, i neka, sa jednim glasom, jednom vjerom, jednim osjećanjem mole svetu Krunicu, a roditelji neka ih predvode. Ovo je naime prekrasan i spasonosan običaj po kojem će bez svake sumnje obiteljska zajednica uživati vedar mir i postići višnje darove. Poradi toga Mi, kadgod nam se dogodi da primimo posjet novo vjenčanih, i da ih oslovimo, darivamo im Marijinu Krunicu i nju im nada sve preporučujemo; zatim ih ponovo i ponovo opominjemo — pokazujući i na Naš vlastiti primjer — da niti jedan jedini dan ne odustanu od ove molitve, makar kolike i makar kakove ih brige mučile.«

(Enciklika Pija XI. o presv. Krunici)

UTOČIŠTE GREŠNIKA

(Pripovijest iz pustolovnog sredovječnog života)

Neki je student kao sluga bio neko vrijeme u službi nekog gospodara. Ali mu je bilo tako slabo, toliko je primio udaraca i rukom i nogom, da nije čekao svršetak godine svoje službe, nego je umakao poput lisice, na isti način, na koji je bio i došao. Kao pravi đak grabacijaš potucao se je naokolo, jedan dan gladovao, drugi lumpovao, prosio ili krao, kako se je već kada prigoda desila. Naskoro nađe na cestama i po krčmama drugove, koji su ga naučili kako se može varati seljake i kako se na laki način može dobro živjeti. Prodavao je za dobar novac svakakve cedulje, na kojima tajnovitim riječima bilo ispisano kako da se čuvjek čuva đavla i njegovih saveznika, od čarolija paklenih duhova i ukletih žena, od požara, kuge i svakakvih nezgoda. Onome, tko je htio više da doživi i više da plati, tome bi lukavi student tumačio sve tajne nebeske i sva znamenja duhova , a za zlatni forint bio je spreman da mu otkrije mudrost svih čarolija i tajna.

Sa svim tim zlatniši su rijetko padali na cestu njegova lutalačkog života i kad jednog dana u neki mali grad u Francuskoj, opet je bio tako siromašan kao što kad je pobjegao iz kuće svoga hranitelja. Nije osjećao ništa drugo sada nego veliku žeđu. Za vrč vina bio bi svoju dušu đavlu zapisao. A on je tako upravljao njegovim koracima, da je morao konačno zapasti u mrežu.

Sit klatarenja unajmi se naš student nekom glasovitom alkimistu, koji ga marljivo uputi u crnu umjetnost, uputi ga u tajne figure, znamenja i koluta otkri mu tajnu i samog ključa Salamonova, te kad je učenik sve već znao, udalji se odatle, zatvori u podrum nekog zapuštenog stana te se mučaše dan i noć da iznađe način kako se pravi zlato.

Međutim je u njegovom zavičaju bdjela njegova majka, koja je od putnika bila čula za lutalački život svoga sina. Klečala je ona dugo iza ponoći, mučena od neke tjeskobne slutnje, pred Majkom svederne pomoći i molila ju je žarko, da njezinom sinu na lutanjima bude majkom i da malo na njega svrati svoju pažnju. »Nije on opak — govorila bi ona — zaveden je. Koliko će da izdrži jadno dijete! Možda čovjek ne smije vjerovati sve što ljudi o njemu pričaju! Oh, kad bi ja samo mogla da dođem do njega, da mu samo par riječi upravim, da ga samo pogledam. On bi sigurno tada došao k sviđenju. Ali ja ne mogu da uradim ništa, pa i neznam gdje je on, pa ne mogu upravo ništa da uradim, a dala bi i život svoj za njega, kad bi mu to pomoglo. Samo mogu da molim za njega, i neću te prestati, o Marija moliti, da mu pomogneš i da ga čuvaš mjesto mene. . .«

(Svršit će se)

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Proglašenje triju novih svetaca. Na sam Uskrs, u bazilici sv. Petra proglasio je Sveti Otac Pio XI. na veoma svečani način tri nova sveca, i to Poljaka Andriju Bobolu, Španjolca Salvatora da Hosta i Talijana Ivana Leonardija. To je izvršeno u prisustvu velikog broja vjernika i mnogih odličnika. Uz ostale su prisustvovali talijanska prijestolonasljednica, pojedini članovi vladarskih domova, diplomatskog kora, te pretstavnici Redova kojima su pripadali novoproglašeni sveci. Bilo je tu također 26 kardinala i do 70 biskupa. Poslije svečanog obreda došao je Sveti Otac na balkon bazilike, te je svemu svijetu podijelio svečani, tako zvani blagoslov: Urbi et Orbi. Na trgu je u to vrijeme bilo sakupljeno golemo mnoštvo naroda.

Sadanji odnošaj katolika prema protestantima u Njemačkoj Prije spajanja Austrije s Njemačkom bilo je u Njemačkoj protestanata 41,080.000, katolika 21,760.800. U Austriji pak bilo je katolika 6,116.000, protestanata 295.000. U sadašnjoj velikoj Njemačkoj ima dakle protestanata 41,375.000, a katolika 27,876.000. Razmjer dakle katolika prema protestantima poskočio je od 33% na 38.3%.

Akcija za Sveto Pismo u Njemačkoj. U njemačkoj biskupiji Osnabrück, i to u gradovima Osnabrücku, Mepenu, Bremenu, Hamburgu i Kielu, održan je ciklus predavanja o Svetom Pismu za kler s obzirom na suvremenu pastvu. Zaključeno je da se vjernicima što više preporuči čitanje Svetog Pisma, providenog dakako potrebnim bilješkama i tumačenjima. Svećenici su također uzeli za svoju dužnost da rade na tome, kako bi se u svim obiteljima uvelo zajedničko čitanje Svetog Pisma, i kako bi što prije došlo do toga da svaki vjernik ima kod sebe Sveto Pismo. Tako su u Njemačkoj sasma ispravno shvatili veliko značenje koje Sveto Pismo ima za kršćanski duhovni život, te kako će se širenjem katoličkih odobrenih izdanja Svetog Pisma spriječiti, ili bar smanjiti utjecaj što ga vrše protestanti svojim netočnim izdanjima Svetog Pisma. I mi se Hrvati moramo veseliti da se je kod nas u zadnje vrijeme pokazao veliki interes za čitanje Svetog Pisma, i to napose u vezi s lijepim izdanjem Novog Zavjeta, što ga je izdalo Društvo sv. Jeronima.

Argentinski Socijalni Tjedan. Argentinski su katolici koncem listopada i početkom studenoga prošle godine održali svoj nacionalni Socijalni Tjedan u glavnom gradu Argentine Buenos-Airesu. Bilo je veliko učešće publike iz svih redova građanstva, a kao predavači su nastupili najbolji tamošnji profesori, sociolozi i drugi javni radnici. Tjedan je bio poglavito posvećen proučavanju papine enciklike o komunizmu »Divini Redemptoris«. Uz izlaganje same socijalne nauke, iznesena su također sredstva, kojima Crkva hoće da riješi socijalno pitanje.

Visoka škola za Katoličku Akciju u Varšavi. Institut Katoličke Akcije u Varšavi, koji je toliko već učinio i na polju teorije i na polju prakse u Poljskoj, nedavno je otvorio jednu visoku školu, sa ciljem da katoličkim poljskim intelektualcima dade što solidniju pouku u vjerskim pitanjima. Tečajevi te visoke škole traju tri godine.

Generalni kapitul Družbe Isusove. Tu skoro je održano zasjedanje generalnog kapitula Isusovačkog Reda u Rimu. Inače se kapitul Družbe Isusove sastaje obično iza smrti generala, prigodom naime izbora novog generala. Međutim ovaj put se je kapitul sastao, iako je još u životu general Vl. Ledochowski. No kako je on dulje

vremena fizički slab, kapitul mu je postavio zamjenika, da taj vrši sve poslove koje ne može da vrši sam general. Prigodom ovog kapitula bili su uz ostalo svi njegovi učesnici primljeni u svečanu audijenciju od Svetog Oca, koji je veoma uznosio zasluge Družbe Isusove i znamenitu ulogu koju taj Red vrši u Crkvi Isusovoj.

Umorstvo misionara dominikanca u Perú. Msgr. Saba Sarasola, dominikanac i apostolski vikar u Urubamba (Perú) službeno je izvjestio da je o. Josip Arnaldo, dominikanski misionar u njegovom vikarijatu od god. 1932., bio umoren od divljeg indijanskog plemena Inipari. Tijelo je misionara bilo nađeno na obali rijeke Madre de Dios.

Stanje dominikanske engleske provincije. Broj dominikanaca u Engleskoj, toj pretežno anglikanskoj zemlji, u zadnjim se godinama lijepo diže. Sada ta provincija broji 206 otaca, oko 30 svećeničkih kandidata i oko 40 braće konverasa. Uporedo se s time rad dominikanski veoma razvio i to bilo u samoj zemlji, bilo u misijama. Provincija ima 6 svojih misionara na otoku Conception, a 12 u Južnoj Africi.

Križ u općinskoj vijećnici u Holandiji. Općinsko vijeće u općini Wouw zaključilo je da izvjesi u vijećnici križ, te da se sjednice općinskog vijeća uvijek započinju kršćanskim pozdravom. Kad bi sve općinske uprave i po svijetu i kod nas bile prodahnute sličnim kršćanskim duhom, njihovi bi zaključci sigurno bili mnogo korisniji.

Broj katolika u Rumunjskoj. Katolici su se u Rumunjskoj u posljednje vrijeme lijepo pomnožili. To se odrazuje već u potrebi osnivanja novih župa. Tako će samo u ovoj godini biti osnovane 34 nove župe i sazidano 20 novih crkava.

Francuski radnici podigli spomenik isusovcu. U francuskom industrijskom gradu Sain-Etienne podigli su tamošnji radnici spomenik isusovcu o. Feliksu Volpette. Taj je isusovac dobro poznat sa svoga socijalnog rada u tome kraju. Osobito što je podigao mnoge dobrotvorne ustanove za rudarske radnike, a napose je još poznat radi osnutka glasovitih svojih »radničkih vrtića«. To je jedan dokaz više kako se katoličko svećenstvo znade brinuti ne samo za duhovno nego također tjelesno i materijalno dobro svojih bližnjih.

Bojkot nemoralnih časopisa u Americi. Također u Americi, kao što uostalom i u Evropi počeli su se širiti nemoralni časopisi, tako zvani »magazini«. Katolici, kao što su bili nedavno ustali protiv nemoralnih flmova, ustali su sada i protiv tih »magazina«. Simpatično je da je tu akciju američkih katolika poduprla također američka vlada. Ministri pravde i sobraćaja odlučili su složno da se svaki sablažnjivi časopis ili knjiga već na pošti i željeznici isključi iz prometa.

Spretan odgovor njemačkog biskupa. Pred kratko vrijeme, dok je u svojoj katedrali držao njemački biskup Galen propovijed o odgoju, doviknuo je odjednom jedan nacionalsocijalist »Pa što će nam netko govoriti o odgoju djece kad sam nije oženjen!« Biskup je sačuvao prisutnost duha, te odgovori: »Ne mogu dozvoliti da se ovako pogrdno govori o poglavaru države«. Treba naime znati da ni Führer Hitler nije oženjen.

*

IZJAVA. Po želji i odluci katoličkog episkopata, kojeg smo mi uvijek spremni slušati i vjerno slijediti njegove direktive, nećemo primati članaka, koji bi mogli izazvati sporove među organizovanim hrvatskim katolicima.

Uredništvo

KRUNIČARSKI ŽIVOT

DRUGO HRV. KRUNIČARSKO HODOČAŠĆE U LURD OD 2. DO 12. LISTOPADA 1938.

Drugo kruničarsko hodočašće polazi u Lurd ove godine kako je već javljeno 2. listopada na sam blagdan Kraljice presv. Krunice, a vraća se 12. listopada. U narednom broju objavit ćemo cijeli program hodočašća i označiti sve potrebne upute. Oni koji su već zatražili upute dobit će ih ovih dana čim sakupimo sve potrebne podatke. Pripominjemo, da hodočašće i ove godine će sačinjavati dio velikog kruničarskog hodočašća, pa stoga moramo sve u sporazumu sa velikim kruničarskim hodočašćem urediti. VODSTVO KRUNIČARSKOG HODOČAŠĆA U LURD

IZ SREDIŠNJEG KRUNIČARSKOG VODSTVA

Vanjska proslava kruničarskog dana u Zagrebu nije se mogla održati dne 8. svibnja, kako je to bilo javljeno i to radi smrti u to vrijeme o. Metoda Mirića člana dominikanskog samostana u Maksimiru. Također odgođeno je s istog razloga svečano otvorenje kruničarskog tonkina, što je bilo u programu istog dana. Samo su obavljene crkvene svečanosti u vezi s pompejskim kruničarskim proštenjem.

Kako je to spomenuto u općem kruničarskom pravilniku, da ovom prigodom svaki član kruničarskih društava pridonese bar 1 dinar za gradnju kruničarskog svetišta u Maksimiru, to se spomenutog dana povela u tom smislu sabirna akcija. Bila su o tom obaviještena naša društva i u provinciji. Zato molimo da se sabrani doprinosi otpošlju na adresu: Odbor za gradnju crkve, Maksimir, Kažotićev trg 4.

Kruničarske značke. S nekih strana dobili smo pisma i poruke da se otpošlje nekoliko krunič. značaka za članove njihovih društava. Javljamo, da više nema značaka u zalihi. Za one, koji žele naručiti značke, dat ćemo ih izraditi, ali pripominjemo slijedeće:

Firma je voljna ponovno izraditi značke, ali pod uvjetom da ih se dade izraditi od 100 komada pa dalje. K tomu odmah traži isplatu po izradbi. Prema tomu molimo naručitelje značaka da nam već unaprijed otpošlju novac za značke, a mi ćemo im onda značke savjesno poslati. Svaka značka ispod 50 naručenih komada zapada din. 7 po komadu, ako se naruči preko 50 komada, onda din. 6 po komadu. U slučaju narudžbe preko 100 komada, svaka značka zapadala bi din. 5 po komadu.

Ova naša poruka vrijedi kao zajednički odgovor svima, koji su se ili pismeno ili usmeno obratili na nas radi pošiljke značaka. Sad očekujemo narudžbe u gornjem smislu.

NAŠI DOPISI

VIRJE. Duhovne vježbe i pobožnost presv. Krunice. U našoj župi držali su oci Lujo Matijaca i Jordan Viculin svete misije godine 1931. Naš revni župnik Martin Kovačević, koji se brine za duše naše, odredio je da budu Duhovne vježbe za nas

Jedna skupina žena Katoličke akcije u Virju

Katoličke žene. Mi se obradovasmo tomu i jedva dočekasmo taj sretni dan. Još se više obradovasmo, kad ugledasmo o. Luju, koji nam je bio poznat, te za svojim drugom toliko duša učvrstio u dobru, a mnoge grešnike obratio na pokoru.

I časni otac Lujo držao nam je duhovne vježbe od 13. do 16. veljače. Duhovnim govorima prisustvovalo je do osamdeset žena organiziranih u Katoličkoj Akciji i do dvadeset križarica. Od jutra do mraka bile smo zabavljene samo s Bogom. Časni Otac četiri puta nam je dnevno govorio, a među to vrijeme uvijek smo ili molile ili čitale duhovno štivo. Ta tri dana uvidjele smo koliko vrijedi naša duša, kolika je nagrada čeka na nebu, ako je spasimo dobrim djelima, a opet kolika je kazna čeka u paklu, ako je po grijehu izgubimo. Razmišljale smo na koncu sredstva po kojima ćemo spasiti dušu, a to su: često pristupanje na svete Sakramente ispovijedi i pričesti, i sveta molitva. Osobito nam je časni otac preporučio molitvu svete Krunice, u koju se mi sve upisasmo u Bratovštinu još za vrijeme svetih misija.

Zadnji dan bio je veoma ganutljiv i svečan. Najprije preko svete Mise primismo sve zajednički svetu Pričest. Iza svete Mise držao nam je časni otac govor o ustrajnosti, a da svoje odluke još jače zasvjedočimo, obavismo obnovu krsnih zavjeta.

Tri dana duhovnih vježbi bijahu za nas tri dana milosti, mira i duševnog raja. Mi Kat. žene u Virju., poručujemo, po omiljelom Glasniku »Gospina Krunica«, svim ženama i djevojkama diljem naše hrvatske domovine: obavite i vi Duhovne vježbe, pa ćete se o svemu uvjeriti.

Ovim ujedno zahvaljujemo našem župniku preč. M. Kovačeviću, koji se pobrinuo za nas, a isto tako i veleč. o. Luji Matijaci. **M. T., predsjednica K. A.**

PREKRIŽJE KOD KRAŠIĆA. — Osnutak Bratovštine presv. Krunice. U župi Prekrižje kod Krašića postoji već od godine 1935. Bratov. Sv. Krunice, koja je osnovana te godine prigodom sv. misija, koje su držali oci Dominikanci u susjednoj župi Pribić. Kako župa Prekrižje nije imala svoga župnika, nego je njome kroz osam godina upravljao pribićki župnik vlč. g. Mlinarić, to u našoj župi nije bila propisno utemeljena Kruničarska Bratovština, jer je g. Mlinarić vodio Bratov. sv. Krunice i župe Pribić i župe Prekrižje zajednički. Članice nisu mogle dobivati kruničarskih oprosta u svojoj župskoj crkvi. Kad je napokon početkom 1937. god. dobila župa Prekrižje poslije dugog čekanja svoga župnika, opet je i Kruničarsko Društvo oživjelo. Dnevnim zajedničkim molenjem Krunice u crkvi i kod sv. Mise ujutro i navečer oko pozdravljenja, održavanjem mjesečnih sastanaka, primanjem zajedničkih sv. pričesti, te mnogostrukim vanjskim radom na dobro župske crkve i župljana, bilo je u punoj mjeri pripravljeno tlo, da se već jednom pristupi zakonskom utemeljenju Bratov. sv. Krunice. Taj sretni dan za naše društvo osvanuo je na Blagovijest ove godine. Na poziv Društva spremno i radosno se odazvao poznati i u svim našim krajevima hrvatskim obljubljeni misijonar P. Jordan Viculin, koji je došao već dan prije Blagovijesti, da članice, što bolje pripravi na svečanost osnivanja Bratovštine. Sve članice, kojih je prilikom dolaska o. Viculina bilo već upisano u Društvo 95, obavile su sv. ispovijed i pristupile zajedničkoj sv. pričesti. Pred mnoštvom naroda zanosnim riječima na blagdan Navještenja Marijina slavio je o. Viculin kod rane i poldanje sv. Mise Gospinu Krunicu i pozivao vjernike, da se upišu u Bratovštinu. Odziv je bio priličan, tako da danas broji naša Bratovština 250 članova i članica. Tom zgodom prigodom utemeljenja Bratovštine još je obavljena posveta kruničarskog barjaka, slike Kraljice sv. Krunice, a cijela svečanost završena procesijom.

Ako se uzme u obzir, da naša župa broji samo 1600 duša, to je dvije stotine i pedeset kruničara i kruničarki doista »Kruničarska dična četa« s kojom bi se mogle ponositi i velike župe. Mora se priznati, da se mladići i muškarci nisu odazvali, da pristupe u Društvo, a glavni je razlog obzir, da im se ne bi tkogod narugao, da su kruničari, a inače treba istaknuti, da i mladići i muškarci u velikom broju nose krunicu nedjeljom u crkvu i tamo je rado mole. Rijetko se pak nalazi kuća u kojoj se ne moli krunica. Krunica je najomiljenija pobožnost u ovoj župa, ovaj narod veoma voli krunicu, a u krunici nam je konačno sreća i spas. Da bude rad Bratovštine sv. Krunice što lakši i uspješniji razdijeljena je po ograncima: Mali Kruničari, Male Kruničarke, Djevojačko Kruničarsko Društvo i Materinsko Kruničarsko Društvo — koji su već započeli svojim radom na spas svojih duša i bližnjih i slavu Kraljice Presv. Krunice. **Dopisnik.**

NAŠI POKOJNICI

† O. METOD MIRIĆ, DOMINIKANAC

5. svibnja ov. god., u 2 sata iza ponoći, preminuo je tiho u dominikanskom samostanu u Zagrebu o. Metod Mirić. Njegova smrt nije doista došla nenadno. Dugo je on već godina ozbiljno pobolijevao i od arterioskleroze i od angine prsiju, i već smo se u zadnjim godinama par puta ozbiljno bojali za njegov život. Međutim s pomoću Božjom naravna otpornost i potrebita njega učinile su da do najtežega nije došlo. Tako je i pred neka dva mjeseca bio opet zalegao za više sedmica te nije ni sv. Misu služio, ali se je koncem travnja bio opet počeo pridizati i služiti sv. Misu, tako da smo se nadali, e će i ovaj puta preboljeti. Međutim bolest je i dalje išla svojim tokom i ra zarala njegov organizam. Posljednjih osam

dana vidjelo se je kako ga sile sve više ostavljaju, izgubio je bio volju za hranom, a usto su ga teško disanje i svakakvi bolovi trajno mučili. I sve svoje nevolje podnosio je strpljivo, i tek bi u mučnim momentima okolini dao shvatiti teškoću svojih nevolja. Zadnjih dana i sam je vidio da mu je stanje veoma teško, te je sam zaželio da primi na vrijeme sve vjerske utjehe. I ostatak svojih dana proveo je potpuno predan u volju Božju, znajući da mu od ljudi više pomoći nema. Sve su mu misli i želje bile upravljene prema vječnosti.

O. Metod Mirić rodio se 20. ožujka 1866. u Supetru na otoku Braču od dobrih i uzornih kršćanskih roditelja. Vjerskim duhom što ga je primio u rodnoj kući i životom što ga je započeo u najmlađim svojim danima, nastavio je i u daljim svojim godinama. God. 1884. stupio je u dominikanski Red, a slijedeće godine dne 10. prosinca položio redovničke zavjete. Svećeničko ređenje primio je 10. kolovoza 1899. I od toga vremena započelo je njegovo svećeničko djelovanje. Najviše je vremena proveo u Šibeniku, gdje je također bio dugo godina starješinom samostana. U Šibeniku je napose nastojao da popravi već ruševnu dominikansku crkvu, te je i uspio da je temeljito restaurira. Kasnije je, i to u glavnom za vrijeme svjetskog rata bio dvaput biran priorom dominikanskog samostana u Bolu na

Braču, gdje je također ostavio uspomenu odličnog duhovnog vođe i iskrenog savjetnika i prijatelja. Poslije starješinstva na Bolu proživio je opet nekoliko godina u Šibeniku, a zadnji period života, od god. 1928. proveo je u Zagrebu.

Bavio se je prilično propovijedanjem. U raznim je mjestima u Dalmaciji više puta išao da vrši službu korizmenog propovjednika, osim što je često u samostanskim crkvama u raznim prilikama pripravno naviještao riječ Božju. On svojim propovijedima nikako nije išao za bučnim vanjskim dojmovima, nego je svu važnost polagao na to da riječ Božju reče jasno, iskreno i toplo. A u tom je uspjevao kao malo tko. Svi su slušatelji bili uvjereni da imaju pred sobom čovjeka, koji i sam živi duhom molitve i kreposti, te je te svoje vlastitosti spontano prenosio na svoje slušatelje.

No ipak će se najviše spominjati ime o. Mirića kao neobično voljenog i vještog ispovjednika. U svim mjestima, u kojima je on živio mnoge su osobe njemu povjeravale vodstvo svoje duše. Tako i ovih desetak zadnjih godina njegova zagrebačkog boravka, to mu je bilo i skoro jedino zanimanje. Bogu je jedinom poznato sve dobro, što ga je vršio u ispovjedaonici, ali također onim dušama, koje su od njega odlazile utješene, okrijepljene i pripravne da gorljivije idu putem kreposti.

O krepostima o. Mirića mnogo bi se čega mogla da reče. On je svima u samostanu bio izgledom života, molitve, kreposti i redovničkog opsluživanja. Ali njegove kreposti, napose njegova blagost i njegovo susretljivo i prijateljsko srce vršili su svoj veliki utjecaj na cijelu istočnu periferiju Zagreba. Napose treba upozoriti na duh molitve kojim je bio prožet. Napose u zadnjim godinama života dugo je molio, a najviše njemu milu molitvu presv. Krunice. I sigurno mu je Marija bila pratilica u vječnu domovinu, uzela ga je k sebi u ovom njenom mjesecu svibnju...

O. Mirić je dakle eto od nas otišao! —... Čini nam se, kao da se je samo udaljino na kraće vrijeme, i kao da će se opet naskoro vratiti... Međutim, svijest nam govori da ipak nije tako. Vjerom prožeti očekujemo susret s njime tek u vječnosti... Nego ipak smrću nijesu prekinute naše veze s dragim o. Mirićem. Od nas će ići k njemu naše molitve za njega, a od njega će dolaziti nama učinci njegovog zagovora. A tog nam tako mnogo treba... Toga treba njegovom samostanu u Maksimiru, s kojim je on bio tako vezan. Toga treba čitavom vjerskom i organizacijskom katoličkom radu, koji se vrši uz njemu drago svetište Kraljice presv. Krunice. Toliko je on želio da još za života ugleda podignut veličanstven hram Kraljici presv. Krunice, ovdje u srcu Hrvatske! Zato će on s nebesa pomagati naše nastojanje, da što prije ostvarimo tu njegovu i našu želju. Na Mirogoju, tu u njemu tako miloj hrvatskoj grudi, počiva njegovo tijelo i čeka glas uskrsne trublje. Iz raja će se on moliti za sreću njegovog hrvatskog naroda. Za zemaljsku sreću, ali nadasve za vječnu sreću hrvatskih duša. Poslije toliko vjekova, sada iza povratka dominikanaca u Zagreb, on je prvi koji je ovdje preminuo, prvi koji počiva u svetom mirogojskom tlu. On će se dakle moliti i zato da se što više množi broj onih koji će nastaviti davne slavne dominikanske tradicije u sjevernoj Hrvatskoj. Pa da svi, tek kad se iscrpe u radu za Boga i narod, dođu k njemu tijelom, da dođu dušom.

Vječni nek je mir i mila uspomena nezaboravnom o. Miriću!

O. METODU MIRIĆU

IN MEMORIAM

(5. V. 1938)

Poiumrak tihi cio kraj prekriva,
Proljetni danak lagano se budi,
I već se zvonce tužno odaziva
Te plačem svojim snene ljude budi.

A bdijedo dršću goreć svijeće nijeme,
U jezvoj, tužnoj polutami.
Dok lako lebdi spomen drage sjene
I srce vjerno plače u osami...

Sveto zvono gorku bol naviješta,
Tužni čeka rastanak svih nas.
Samo čuvstvo duha skroz nevješta
Ne shvaća kako težak to je čas.

Jel' možda car to, ili vladar koji,
Kog hladna smrt nam iz sredine ote?
Il' silnik grozni, kog se svako boji,
Te njegve mrske izbjegava stope?

O ne! To pastir dobar je i mio.
I tiho sada svijet taj on ostavi,
A vjeran bio dugi život cio,
On Kristu svome i Majci u slavi.

Zanijemila su ona usta draga,
Mileno koja svakomu su znala
Riječ utjehe ulijevati blaga
U srdašca velika i mala.

Riječ mu bila nebeske punine,
Uzvišena, iskrena, duboka,
Uzdizala duše u visine
Do prijestolja dobrog našeg Boga.

»Kćerce moja! strpi se i pati«
»Na Križu i Krist trpio je jako«
»I njeg'va sveta trpjela je Mati«
»Stog trpi i ti, ma da nije lako«.

Svećenika blage ove riječi
Dirale su mnoge duše pale.
Nema njega, da im bol sad liječi,
Da ih vodi kroz zlog svijeta vale.

I hladna su usta ona,
Koja blago praštat znala...
I hladna je ruka ona,
Blagosivljat koja znala...
I hladna su usta ona,
Koja Boga uzvisivat znala...

Blago rosi suza oko svako,
Rastanka gorka nijemi to je čas
Al' bol ta ipak podnosi se lako,
Vjerom u vječnog izbavljenja glas.

Jedna duša među mnogima

Šaljući pretplatu pošaljite i koji dar u fond našeg glasnika! Tu će vam žrtvu Majka Božja obilno uzvratiti.

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.

Nar. poslovica

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

ČLANOVI KRUNIČARSKIH ORGANIZACIJA NA DJELU OKO PODIZANJA MARIJINA SVETIŠTA

Svi Hrvati katolici žele da se što prije podigne lijepo Svetište na čast Kraljice presv. Krunice, ali to osobito mora biti živa želja one bezbrojne Marijine djece, koja se skupljaju u kruničarskim organizacijama. Svaki kruničar mora poraditi oko toga kako da se akcija oko gradnje »Kruničarskog Svetišta« pospješi. Svaki pa i najmanji doprinos je od neizmjerne vrijednosti, jer upravo pomoću tih sitnih malenih doprinosa moći ćemo sagradiit nebeskoj Majčici dostojan hram, koji će biti znak sinovske odanosti i ljubavi.

Kroz ovaj mjesec okupljali smo se oko oltara Kraljice presv. Krunice i sinovskim pouzdanjem molili smo razne tjelesne i duhovne milosti. Naba nebeska Majka rado se je odazvala našim molbama i mnoge naše želje ispunila, a naša je dužnost da se sada njoj odužimo i da prema svojoj mogućnosti nešto pošaljemo za gradnju njezinog kruničarskog Svetišta.

Lijepo molimo sve članove kruničarskih organizacija da rado i velikodušno pošalju svoj godišnji doprinos za gradnju Kruničarskog Svetišta. Neka se ne ograniše samo na jedan dinar već prema mogućnosti neka pošalju i više, a Bl. Djevica Marija, koju oni dnevno njezinom najljepšom i najmilijom molitvom presv. Krunice zazivlju njima će obilno uzvratiti na ovom i na drugom svijetu.

SAMOSTAN DOMINIKANACA I ODBOR ZA GRADNJU

DAROVI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU

Din 200.— Vjekoslava Marija Starčić, um. učiteljica za sebe i za svoju pokojnu rodbinu Anu Bedeković, Tomu Farkaš, Katicu Kestz, sav rod i rodbinu Starčić.

Din 100.— Anka Kovačić, um. učiteljica, Pavao Bonšek, Katarina Čapek.
Din 75.— Zorka Lukanović.
Din 50.— N. N., Kaptol.
Din 40.— Danica Stošić.

Din 30.— Marija Starčević, Brod na Kupi, III. razred osnovne škole u Hodošanu, I. Prelogović, Marija Sedlar, Antuna Fröhlich.

Din 20.— Filka Andričević, Ivan Sabljak, kr. nadgr.
Din 15.— Gabriel Adamec.

Din 10.— Horšić Stjepan, Terezija Dumić, Božena Novaković, Ljubica Miheljčić, Josip Pretner, župnik, Marija Brelić, Cvetko Ana.

Din 5.— Kumanović Marta, Julijana Maček-Stipetić, Marija Krušlin, Agneza Geber, Kamenjašić Janja, Stjepan Vučak, Imbro Gabar, Terezija Boltek.

Din 45.50 sakupila Marija Šegerec.
Din 50.— sakupio Ivan Katunar.
Din 126.— sakupila Ema Nikolić.
Din 309.25 sakupilo Kruničarsko gospojinsko društvo u Zagrebu — Maksimir.

Din 370.— sakupio Antun Belešić i to od: Dr. Alojzije Stepinac 100 din, Dr. Dragutin Hrenn 100 din, Braća Novaković 40 din, Dr. Milan Beluhan 20 din, Mila Hangi 20 din, Terezija Bratoljić 20 din, Josip Gjurašević 10 din, Matej Vitković 10 din, Marija Gregurić 10 din, Ana Padjen 10 din, Katica Rožman 10 din, Zora Belešić 10 din, Katarina Matijević 10 din.

Din 500.— sakupila Juliana Brunšmid.
Din 50.— N. N. mjesto vijenva bpk. O. Metodu Miriću, dominikancu.
Dvije zlatne rinčice poklonila je gospođa Uršula Knežević.

Podizanje hrama Kraljice presv. Krunice svaki Hrvat treba da shvati ka osvoju ponosnu dužnost!

To neka bude izraz naše zahvalnosti nebeskoj Majčici za dobročinstva, koja smo u prošlosti odnje primili!

To će biti ujedno jamstvo budućih dobročinstava od naše nebeske Kraljice!

IZDANJA NAKLADE »ISTINA«

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** dominikanka, zaštitnica prve sv. Pričesti — bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . . . D 10

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti** — Život najvećeg njemačkog mistika, bl. Henrika Suzona. Otmjen sadržaj i oprema . . . . D 16

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje,** stručno filozofsko djelo, 8°, strana 246 . . . D 50

F. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda,** osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 236 . . . . . D 40

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki, život novog sveca** Dominikanskog Reda . . . . . D 15

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . D 43

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska** . . . . D 15

Romano Guardini: **Sveti znakovi** . . . . . . D 5

Dr. V. Mut: **Naprijed sa križem** . . . . D 8

J. Maritain: **Anđeoski Naučitelj** . . . . D 25

M. Gillet O. P.: **Tendencije današnje intelektualne omladine** . . . . D 3

O p a s k a : Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava Dominikanske naklade »I S T I N A«

Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

Prijatelju »Gospine Krunice«, tvoj ti glasnik dolazi svaki mjesec kao stari znanac da ti govori o najljepšoj pobožnosti prema nebeskoj Kraljici, a što si ti učinio za taj glasnik!

Da li redovito i na vrijeme šalješ pretplatu!
Koliko si novih pretplatnika našao!
Da li u svojoj okolini daješ glasnik na čitanje!

Sjećaš li se glasnika od vremena do vremena barem sitnijim darom!

DJEČJA KOLICA

dječji kreveti te sve ostalo željezo i mjedeno pokućstvo najjeftinije kod

FILIPA BAUMA

DEŽMANOVA 2 — PROLAZ TUŠKANAC

ODLIČNE KOSE ZA SELJAKE I GOSPODARE!

Ako želite da veselo i valjano kosite vaša polja i livade naručujte samo naše glasovite i nadaleko čuvene **kovane kose Varcarske,** rukom rađene od najboljeg engleskog čelika, izvanredno oštre i dugotrajne za svaku travu udešene u veličini 70—150 cm. Za svaki komad dajemo garanciju. Cijena Din 65 franko svaka pošta. Zadrugama kod većih narudžbi 5% popusta. Imademo i prave talijanske **cjepane brusove** po cijeni od 10, 15, 20, 30, 40, 50 Din po komadu. Sve narudžbe izvršavamo točno i savjesno i molimo napose točnu adresu pri narudžbi. — **Pavao Ćosić Grgić,** radionica kovanih kosa utem. 1830. Mrkonjić grad, Bosna, Vrbaska banovina.

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.